

Tittel: Nesten-havari

Ingress: Tar vi bort situasjonskomikken blir det lite severdig igjen av ”En Himmel Full av Stjerner”.

Elisabeth Leinslie

”En Himmel Full Av Stjerner”

Tekst: Knut Nærum

Regi: Ivar Tindberg

Med bl.a.: Marika Enstad, Kyrre Haugen Sydness, Helle Haugen, Lene Kongsvik Johansen, Hans Jacob Sand, Anderz Eide, Christian Rubeck

Oslo Nye Teater

Vi ankommer Centralteatret, og allerede utenfor inngangen er det rampelystilstander.

Blitzlysene hagler mot både kjente og ukjente. ”Kan jeg ta et bilde av deg?” spør en fotograf med Se og Hør skilt. ”Hvorfor det?” spør jeg skeptisk, og undrer meg et øyeblikk over at han er kraftig sminket. Det viser seg at fotografen er en av skuespillerne, og at presseoppstyret i foajeen er en del av iscenesettelsen.

Spill

Dette spillet med hva som er virkelig og hva som er iscenesatt bruker regissøren (Ivar Tindberg) også på scenen. Spillestilen veksler mellom naturalisme og komisk overspill, hvor sistnevnte helt klart er de fleste skuespillernes sterkeste side. Til tider tones spillet så til det grader ned at vi lurer på om skuespillerne overhodet spiller der de slentrer uanstrengt over scenen. I disse partiene nærmer forestillingen seg realitysjangeren.

Realitysjangeren blandet med situasjonskomikk passer tilsynelatende veldig bra med Nærums tekst. Grepet hadde vært supert – om det hadde fungert. Problemet er at kontrasten mellom spillestilene verken genererer energi eller spenning, men blir stående som et anslag, en begynnelse på noe som kunne blitt bra. For når karakterene kun er sjablonger er det nærmest umulig å spille denne form for dobbeltspill. Bare Marika Enstad og Helle Haugen klarer å forme komiske karakterer som er tredimensjonale.

Publikum

Furore heter klubben Kent (Sydness) og Elsie (Enstad) danner, en klubb for hemmelige kjendiser. Personene som deltar i Furore arrangerer sine egne talkshow; som utvikler seg fra å være en uskyldig selskapslek hjemme i stua, til en seriøs amatør-TV-innspilling. Klubbens hemmelige agenda blir totalt ufarlig fordi spenningen rundt dette interne universet ikke

bygges opp dramaturgisk. Når så det første vendepunktet kommer blir dette bare et tamt poeng som i tillegg kommer for tidlig.

Ideen om at publikum er en del av iscenesettelsen opplevde vi i foajeen, men også i åpningsscenen og i partiene hvor klubben arrangerer sine kjendisshow. Vi er Furores reelle tilskuere. Å aktivere publikummet på denne måten er i utgangspunktet både morsomt, litt uventet og krevende. Men, det norske teaterpublikummet er ikke spesielt enkelt å aktivisere – et aspekt regissøren ikke har tatt høyde for. Det tar altfor lang tid før enten vi forstår eller faktisk tar på oss rollen vi har fått tildelt. Vi kunne trengt litt assistanse tidligere i forestillingen, og da ville nok teaterbesøket ha blitt atskillig morsommere og givende.

Det blir med andre ord lite severdig igjen av denne forestillingen hvis vi tar bort situasjonskomikken. Dette skal imidlertid ikke skuespillerne lastes for, de koser seg gløgg i hjel og det smitter over på oss og redder samtidig prosjektet fra havariet som ligger farlig nær.